

Arrest

nr. 222 975 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 21 januari 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoeker is op dat ogenblik nog minderjarig.

Op 2 maart 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 1 juni 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en op 3 juli 2012 wordt aan verzoekers wettelijke vertegenwoordiger een bevel tot terugbrenging gegeven.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 102 582 van 7 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 23 december 2014 wordt voor verzoeker een tweede aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2016 wordt een voogd aangesteld voor verzoeker.

Op 30 juni 2016 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 30 juni 2016 wordt aan de voogd van verzoeker een bevel gegeven tot terugbrenging.

Bij arrest van de Raad nr. 179 248 van 13 december 2016 wordt de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd.

Bij hetzelfde arrest wordt het beroep tegen het bevel tot terugbrenging verworpen.

Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 242 038 van 2 juli 2018.

Op 28 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 23 december 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 november 2018 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar en wordt een einde gesteld aan de voogdij.

Op 20 december 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 20 december 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 228 465.

Op 20 december 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E. O. voornaam : I. geboortedatum : (...) 2000 geboorteplaats : B. B. nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot regularisatie gedaan op basis van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980, die negatief afgesloten werden en aan betrokkene ter kennis gebracht. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een diabetespatiënt is. Uit onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkene alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Bij arrest van de Raad nr. 218 824 van 25 maart 2019 wordt het beroep tegen de beslissing van 28 augustus 2019 verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel de proportionaliteitstoets.

Schending van de materiële motiveringsplicht.” en de proportionaliteitstoets;

Schending van artikel 3 en 8 EVRM

1.-

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste

interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid) (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, *De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht*, Gent, Mys&Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.).

2.

Dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden en dat verschillende aanvragen tot medische regularisatie werden geweigerd.

3.

Het inreisverbod werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerster op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Dat bestreden bevel laat zien dat er op geen enkele wijze grondiger is ingegaan op de te onderzoeken elementen in het kader van artikel 3 en 8 EVRM.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden (zie de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012).

De motieven in de bestreden beslissing werd niet afdoende gemotiveerd, daar zij niet motiveert waarom dit bevel zal moeten afwijken van het artikel 8 EVRM, m.n. het recht op een gezinsleven.

4.

De motivering in de bestreden beslissing is alles behalve ernstig. Zo verwijst verwerende partij in haar motieven naar het risico op onderduiken omdat uit het administratief dossier zou blijken dat de meerdere aanvragen tot regularisatie op grond van artikel 9 ter Vw. negatief werden afgesloten.

Zo stelt verwerende partij dat verzoeker die een diabetespatiënt is geen reëel risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer.

Bijgevolg heeft de verwerende partij zich uitsluitend gebaseerd op het beslissing weigering artikel 9 ter VW, zonder evenwel verzoeker te onderwerpen aan een recent medische controle. Verwijzen naar de deze beslissingen in eerdere medische regularisatie aanvragen kan onmogelijk op redelijke, adequaat en onvoldoende onderzocht worden of verzoeker thans een reële risico vormt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Dat de gezondheidstoestand van verzoeken die niet medisch opgevolgd te worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen, en die zonder onderbreking.

Dat bovendien elke onderbreking immers een terugval van de vooruitgang zal betekenen.

Het moge duidelijk zijn dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Er dient bovendien benadrukt te worden dat er geen enkel onderzoek door verwerende partij heeft plaatsgevonden met betrekking tot de geneeskundige overname bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst door verzoeker en de gevolgen hiervan voor verzoeker. Ten overvloede is verzoeker overigens niet bij machte om daar al lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Dat verzoeker dan ook van nul dient terug te beginnen in Marokko.

5.

Verwerende partij steunt zich zelfs niet op medische attesten om te kunnen besluiten dat de aandoening die verzoeker lijdt een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit. Doch volgens de arts-adviseur zou de behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko en verwijst hiervoor naar enkele bronnen. Deze bewering strookt echter niet met de realiteit.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in Marokko verwijst verwerende partij naar haar medische afdeling waaruit het duidelijk zou blijken dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M.

De drempel van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen niet volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt echter dat de verweerster en adviseur-arts (naast de vraag of hij deze bevoegdheid heeft) artikel 3 van het EVRM hanteert pour la raison de la cause en om zijn stelling kracht bij te zetten. Het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 stelt daartegen dat “de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (...) ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM en dat het (...) een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vormt om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”, moet worden vastgesteld dat de wijze waarop de verweerster motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie impliceert. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS, nr. 225.633 van 28 november 2013).

Een eventuele terugkeer naar het land van herkomst heeft desastreuze gevolgen, sinds hij aldaar op niemand meer kan steunen (ook niet financieel) en zijn aandoeningen waarvan de behandeling ervan niet tijdelijk kan onderbroken worden met als risico hierdoor te overlijden (zie de medische verslagen) niet adequaat behandeld zullen worden.

6.

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft gelet op zijn medische aandoening inderdaad verschillende aanvragen artikel 9 ter Vw. ingediend. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker wordt opgevangen door CAW jongeren welzijn, en daardoor zijn medische behandeling kan genieten en verderzetten.

Het komt aan de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn/is vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn.

Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: “Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...)”

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.(...)” (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

7.

Wat betreft het gevaar voor de openbare orde.

Dit is tegenstrijd met het motief dat het zou gaan om 'een gedrag dat de openbare orde te kunnen schaden'.

Dit zijn twee onderscheiden begrippen. 'Gevaar' is niet hetzelfde als 'te kunnen schaden'.

Bovendien is dat 'gevaar' of 'gedrag' niet problematisch, laat staan dat uit de bestreden beslissing immers blijkt dat verwerende partij een concrete belangenafweging heeft gevoerd dat het gedrag van verzoeker in kwestie de openbare orde heeft geschaad en dat dit gedrag nu nog actueel is.

Ondertussen verblijft verzoeker nog in de voorlopige hechtenis in afwachting van zijn proces. Ook in dit gegeven speelt het vermoeden van onschuld zolang verzoeker nog niet werd berecht door de Correctionele rechtbank. Verzoeker ontkent de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat sedert verschillende jaren in België verblijft en hier goed gefunctioneerd heeft en dit gedurende vele jaren.

Dat de problemen begonnen zijn toen hij nadat hij zelfstandig ging wonen in contact kwam met enkele personen. Verzoeker kwam onder invloed te staan van slechte vriend.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten, evenals het inreisverbod een duidelijk onderscheiden beslissing betreft. Doch hanteert verwerende partij exact dezelfde motivering (past-copy).

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een algemene standaardformulering doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen in deze concrete situatie zoals deze van verzoeker, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker waarbij verzoeker nu niet enkel de legaal verblijf geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten en niet meer welkom.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker een inreisverbod te geven.

Dat in de hier bestreden beslissing totaal ten onrechte geen rekening is gehouden met hierna vermelde elementen:

- verzoeker is als minderjarige naar België gekomen en er jarenlang heeft gewoond;

- sedert zijn aankomst in België blijkt heeft hij steeds schoolgelopen, vervolgens op de burgerschool, en uiteindelijk is hij ook door CAW jongerenwelzijn in begeleiding genomen.

- verzoeker ontkent de feiten en is nog niet veroordeeld door de correctionele rechtbank;

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker een normaal persoon betreft die gedurende jaren aan de weg getimmerd heeft om goed Nederlands te spreken, om te studeren, om te werken en hier een goede toekomst uit te bouwen.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker naast een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, ook een inreisverbod voor 3 jaar en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, dewelke niet kennelijk onredelijk mag zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu niet is gebeurd.

Het is voor verzoeker, die nog jong is, alleszins een eenmalige misstap in zijn leven geweest door op te trekken met slechte vrienden, dewelke hij nooit of te nimmer meer zal herhalen en waarvan hij grote spijt heeft.

Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde hetgeen blijkt uit het vertrouwen dat hij heeft bekomen vanwege de verbalisanten, en anderzijds kan hij ook geen schade berokkenen aan de openbare orde, minstens is dit risico tot een minimum herleid gezien de lopende gerechtelijk onderzoek.

8.

Dat de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst een manifeste schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, daar de verderzetting van zijn uitgebouwd sociaal leven onmogelijk is. Verzoeker is, Hierdoor wordt de sociaal netwerk met zijn vrienden, kennissen en hulpverleners volledig verbroken, wat een schending uitmaakt van het recht op een privé-leven.

Aangezien artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen".

De Raad zal vaststellen in dit specifiek dossier dat verzoeker een uitgebreid sociaal netwerk heeft uitgebouwd in en rond de school, CAW, TOUTER, dat prima facie noodzakelijk was en en zeer jong volwassene te compenseren.

De gemachtigde heeft op geen enkele wijze met deze particuliere privésituatie, die hem grotendeels bekend was, gezien de stukken van het administratief dossier, rekening gehouden, noch blijkt een belangenafweging.

Het kwam verweerster toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt.

" ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat hoewel artikel 8 EVRM geen vrijgeleide mag zijn om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, verzoeker en diens gezin het recht heeft op een gezinsleven vermits dit artikel een rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Om deze reden kan besloten worden dat verwerende partij het bevel op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft uitgebracht!

Gelet op de aangehaalde elementen, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel manifest geschonden.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68)..

Het middel is *prima facie* dan ook ernstig en gegrond.

9.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt eveneens niet nader uiteengezet dan te verwijzen naar de zogezegde hardnekkigheid van verzoeker om zijn illegaal verblijf te regulariseren.

De bestreden beslissing stelt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar, doch motiveert verwerende partij niet wat die specifieke omstandigheden zijn.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoeker verwijst dan ook naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst idem naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

“Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001).”

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 & 1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ...

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden aangenomen.”

Dit middel is eveneens ernstig en gegrond.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Repliek op het enig middel tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, - Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, - Het zorgvuldigheidsbeginsel, - Het proportionaliteitsbeginsel, - De materiële motiveringsplicht, - Artikelen 3 en 8 EVRM.

Ter ondersteuning uit verzoekende partij kritiek op het feit dat er verwezen wordt naar de negatief afgesloten aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verder meent verzoekende partij dat er geen risico op onderduiken kan worden weerhouden noch een gevaar voor de openbare orde. Tot slot verwijst verzoekende partij naar artikel 8 EVRM.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen. Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar aan verzoekende partij diende te worden afgeleverd.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek in de beslissing tot verwijdering werd toegestaan, waardoor de in casu bestreden beslissing terecht werd genomen. Er werd ook terecht verwezen naar de volgende motieven waardoor geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan:

« 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot regularisatie gedaan op basis van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980, die negatief afgesloten werden en aan betrokkene ter kennis gebracht. □ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. »

Terwijl de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is ingegeven door het bevel om het grondgebied te verlaten. Indien verzoekende partij hiertegen kritiek uit, dan dient te worden vastgesteld dat deze kritiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus niet de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, kan er wel degelijk in het kader van het risico op onderduiken worden verwezen naar 'meerdere aanvragen tot regularisatie [die zijn] gedaan op basis van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980, die negatief afgesloten werden en aan betrokkene ter kennis gebracht'. Verweerder wijst hieromtrent op artikel 1, §2, 8° van de Vreemdelingenwet.

Over de laatst ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de arts-adviseur op 22.08.2018 een medisch advies verschaft, stellende dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoekende partij naar het herkomstland. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op 18.09.2018.

Verzoekende partij toont niet aan dat er nieuwe elementen zijn waarmee in de voormelde beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden. Terwijl de kritiek die verzoekende partij uit tegen de beslissing dd. 18.09.2018 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet ter zake dienend is, gezien dit niet de in casu bestreden beslissing is. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verzoekende partij haalt aan dat de diagnose diabetes type 1 ernstig is, dat een stopzetting van de behandeling het overlijden van de verzoekende partij kan betekenen, doch verweerder benadrukt dat voormelde kritiek op generlei wijze afbreuk doet aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 30.03.2012 dewelke op 01.06.2012 ongegrond werd verklaard. Terwijl door de arts-adviseur, naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 30.03.2012, werd vastgesteld dat de behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is, zodat deze geenszins zal worden stopgezet bij een terugkeer.

Verzoekende partij werpt een schending van art. 3 EVRM op. Zij verwijst daarbij naar haar medische toestand, en houdt voor dat deze een verwijdering in de weg zou staan.

Verweerder wijst hieromtrent er nog op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een gedwongen wijze zou worden uitgevoerd of dat dergelijke maatregel werd gepland.

Verweerder laat verder gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de gezondheidstand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd. Zoals supra reeds is aangehaald, zijn de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allen negatief afgesloten en maakt verzoekende partij thans niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van nieuwe elementen.

Ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekende partij in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011).

De bestreden beslissing maakt geen schending uit van artikel 3 EVRM.

Ook werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht gewezen op het feit dat verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in de woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan aldus worden afgeleid dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat in dat kader een belangafweging werd gemaakt: er wordt gewezen op de feiten, en ook nog eens op het gewelddadige karakter ervan. Verzoekende partij kan deze motieven niet dienstig betwisten.

In zoverre verzoekende partij nog wijst op het vermoeden van onschuld, benadrukt verweerder dat verzoekende partij zich hierop niet dienstig kan beroepen:

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Het staat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Het louter feit dat eenzelfde motivering is opgenomen in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en de in casu bestreden beslissing, maakt niet dat de motivering foutief of onredelijk zou zijn.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod:

« Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een diabetespatiënt is. Uit onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkene alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. »

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Het gegeven dat verzoekende partij als minderjarige naar België is gekomen, jarenlang in België zou hebben gewoond, steeds in België schoolgelopen heeft en uiteindelijk ook door het CAW in begeleiding is genomen, maakt niet dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn. Voormelde gegevens doen geen afbreuk aan de in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij verwijst in die zin ook naar artikel 8 EVRM, en meent dat in het land van herkomst een verderzetting van zijn uitgebouwd sociaal leven onmogelijk is.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is. Verweerder merkt op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een

democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) “Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013) De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. De verzoekende partij haalt aan dat zij sociaal geïntegreerd is in België, doch gewone sociale en/of zakelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Zie in die zin: “In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013) En ook: “Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doet in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012) In zoverre de verzoekende partij tracht aan te halen dat zij een privéleven heeft opgebouwd in België, benadrukt verweerder dat het voorgehouden privéleven werd opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. De verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven. Zie in die zin: “Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als nietbegeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden. Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk). Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).” Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §

63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij kan eventueel contact blijven onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van drie jaar aan verzoekende partij diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat het inreisverbod een termijn van drie jaar heeft omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Er wordt ook gemotiveerd over het (niet aanwezig) familieleven van verzoeker en over zijn gezondheidstoestand. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2. Verzoeker uit kritiek op het motief inzake de schending van de openbare orde en op de motivering inzake de termijn voor drie jaar die wordt opgelegd. De motieven van de bestreden beslissing waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd luiden als volgt:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoeker als minderjarige naar België is gekomen en hier jarenlang heeft gewoond, dat hij sinds zijn aankomst in België naar school is gegaan, dat hij in begeleiding werd genomen door CAW jongerenwelzijn, dat hij een normaal persoon betreft die jarenlang aan de weg getimmerd heeft om Nederlands te spreken, om te studeren, om te werken en om hier een toekomst uit te bouwen. Verzoeker heeft in zijn jonge leven een eenmalige misstap begaan door op te trekken met slechte vrienden, hij vormt geen gevaar voor de openbare orde. Verzoeker stelt dat “gevaar” niet hetzelfde is als geacht worden de openbare orde “te kunnen schaden”. Bovendien is dat gevaar of gedrag volgens verzoeker niet problematisch. De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen belangenafweging gedaan of het gedrag van verzoeker in kwestie de openbare orde heeft geschaad en of dit gedrag nog actueel is. Verzoeker wijst er ook op dat het vermoeden van onschuld speelt zolang hij niet werd berecht door de correctionele rechtbank. Hij ontkent de feiten die hem ten laste worden gelegd en wijt de problemen aan het feit dat hij zelfstandig is gaan wonen en in contact kwam met slechte vrienden.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het inreisverbod vermeldt dat het werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, waardoor er *in casu* een termijn van maximum drie jaar kon worden opgelegd. De motieven die *in casu* worden gegeven voor de opgelegde termijn van drie jaar zijn het feit dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden zodat deze termijn gerechtvaardigd wordt door het handhaven van de openbare orde, het feit dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en het belang van de immigratiecontrole.

Verzoeker kan worden gevolgd dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, met name het feit dat hij als minderjarige naar België is gekomen. De omstandigheid dat verzoeker “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*” kan hem niet toegerekend worden gezien verzoeker als achttienjarige (leeftijd die hij bereikte op 8 november 2018) slechts voor het eerst een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op dezelfde datum als huidig inreisverbod, met name op 20 december 2018. Verzoeker maakte gedurende zijn minderjarigheid inderdaad het voorwerp uit van twee bevelen tot terugbrenging, één op 3 juli 2012 gericht aan zijn wettelijke vertegenwoordiger en één op 30 juni 2016 gericht aan zijn voogd. De omstandigheid dat deze bevelen tot terugbrenging niet werden uitgevoerd, is te wijten aan verzoekers wettelijke vertegenwoordiger en aan zijn voogd en kan bezwaarlijk tot de vaststelling leiden dat verzoeker zelf niet heeft getwijfeld om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven. Dit motief houdt bijgevolg geen stand.

Het resterende motief, met name dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en het handhaven van de openbare orde, volstaat op zich niet voor het staven van het inreisverbod met een duur van drie jaar, gezien dit motief de problematiek niet opheft dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de minderjarigheid van verzoeker op het ogenblik van de bevelen tot terugbrenging.

In de nota gaat de verwerende partij niet in op de kritiek van verzoeker in verband met de duur van het inreisverbod.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Het enig middel is in deze mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op de overige onderdelen van het enig middel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET